

POSTANOWIENIE

29 stycznia 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Beata Janiszewska

na posiedzeniu niejawnym 29 stycznia 2026 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa J.R. i R.R.

przeciwko R. AG w W.

o ustalenie i zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej R. AG w W.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie

z 19 marca 2024 r., VI ACa 1203/22,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od R. AG w W. na rzecz R.R. 5400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Pozwany R. AG w W. (dalej: bank) wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie, którym uwzględniono w zasadniczej części apelację powodów J.R. i R.R. od wyroku Sądu pierwszej instancji wydanego w sprawie o ustalenie i zapłatę.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania bank wskazał pięć przyczyn kasacyjnych w rozumieniu art. 398⁹ § 1 k.p.c. Cztery z nich dotyczyły występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a jedna – potrzeby wykładni przepisów budzących wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.). Natura obu wspomnianych przyczyn kasacyjnych była już przedmiotem licznych wypowiedzi Sądu Najwyższego i została szczegółowo omówiona m.in. w postanowieniu SN z 28 marca 2025 r., I CSK 703/24, wydanym w sprawie z udziałem pozwanego.

Pierwsze cztery przyczyny kasacyjne wskazane przez bank nie występują w sprawie. Choć sformułowane na s. 6-7 i opisane szerzej w dalszej części skargi kwestie dotyczące problematyki kredytów powiązanych z kursem waluty obcej są obiektywnie istotne, a dawniej rzeczywiście budziły poważne wątpliwości, to obecnie należy uznać je za wyjaśnione – w kierunku odmiennym od oczekiwanego przez pozwanego – dzięki uchwale Sądu Najwyższego – Izby Cywilnej – z 25 kwietnia 2024 r., III CZP 25/22. Wobec braku podstaw do podjęcia działań unormowanych w art. 88 § 1 u.s.n., przy rozpoznawaniu niniejszej sprawy Sąd Najwyższy pozostaje przy tym, na mocy art. 87 § 1 u.s.n., związany stanowiskiem wyrażonym w sentencji tego orzeczenia. We wspomnianej uchwale szeroko umotywowano zajęte w niej stanowiska; powtarzanie tej argumentacji nie jest więc obecnie celowe.

Piąta wskazana przez bank przyczyna kasacyjna, związana z potrzebą wykładni art. 189 k.p.c., nie jest natomiast aktualna, gdyż pojęcie „interesu prawnego” w tzw. sprawach frankowych również należy uznać za wyjaśnione. Było

ono przedmiotem bogatego orzecznictwa Sądu Najwyższego, w którym wskazano, że rozumienie interesu prawnego musi być szerokie i elastyczne, a także uwzględniać okoliczności danej sprawy. W określonych sytuacjach nie można więc wykluczyć, że możliwość wytoczenia powództwa o zapłatę nie wyczerpuje interesu prawnego po stronie osoby kwestionującej związanie częścią postanowień umowy lub istnienie zobowiązania mającego wynikać z umowy kredytu (zob. postanowienie SN z 29 grudnia 2021 r., I CSK 336/21, oraz wyrok SN z 26 maja 2022 r., II CSKP 19/22).

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy uznał, że z motywów skargi nie wynika, by zachodziły określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c. przyczyny kasacyjne, co uzasadniało odmowę przyjęcia tej skargi do rozpoznania.

O kosztach rozstrzygnięto zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy, ich wysokość ustalając na podstawie § 2 pkt 7 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych. Wynikającą z przywołanego przepisu kwotę zasądzono na rzecz powódki, gdyż pełnomocnik wnoszący skargę kasacyjną nie legitymował się umocowaniem do działania także za powoda. Po wezwaniu do usunięcia braku formalnego odpowiedzi na skargę kasacyjną pełnomocnik przedłożył odpis pełnomocnictwa podpisanego wyłącznie przez powódkę (k. 898 akt głównych), co – wobec nieusunięcia ww. braku – spowodowało zwrot odpowiedzi na skargę kasacyjną w odniesieniu do powoda J.R., z uwagi na niewykazanie przez pełnomocnika swego umocowania do reprezentacji powoda w postępowaniu kasacyjnym.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., orzeczono, jak w sentencji postanowienia.

Beata Janiszewska

[J.T.]

[a.ł]